

Canis lupus

Našľapoval tichým lesom, nohy sa mu zabárali do snehového baldachýnu až po členky. Kvôli hustému sneženiu si nevidel ďalej od nosa. Sťažka odľukoval, dych sa mu pred očami menil na obláčiky pary, uzimené prsty si pod rukavicami takmer necítil a prudký vietor ho štípal v očiach. Neobdivoval krásy panenskej prírody – v tej chvíli vnímal iba chlad a biely zmätok pokrývajúci les.

Triasol sa, telo mu znecitlivelo, zmáhala ho neuveriteľná únava. No predsa sa jej nepodvolil, zveril sa do opatery potreby ísť čoraz ďalej a ďalej – až pokiaľ nedorazí do cieľa...

Nepamätal si, čo sa stalo, ako sa ocitol tu, rovno v samom srdci ľadového pekla, ale vedel, že si za to môže sám. Myslel mal ako mútnu vodu – sem tam z nej vylovil akúsi spomienku, ale zväčša len hmatal v ničote, snažil sa polapit' niečo, o čoho prítomnosti ani nevedel.

Sneh ho oberal o posledné zvyšky síl. Vietor zavýjal tak nahlas, že nepočul žiaden zvuk, jeho uzimený pohľad nezaznamenal ani najmenší pohyb – ale videl by tu, v samom epicentre snehovej katastrofy, vôbec niečo? A tak sa iba slepo potácal lesom a v duchu klial – na sneh, na vietor, na zimu, na slnko, ktorého teplé lúče akoby opustili svet...

Bol sám. Stratený. Na prahu smrti.

Nedokázal si spomenúť na nič. Ani na dôvod, prečo by si mal spomenúť.

Cítil sa ako v pekle. Ibaže toto peklo nebolo horúce.

x x x

Kus poriadneho mäsa nemal v ústach už mnoho západov slnka. Telo ho bolelo, cítil, ako z neho každým jedným nádychom vyprchá časť sily. A ešte tá zima... Zima iba znásobuje jeho trápenie...

Trápil ho hlad a zmáhala takmer smrteľná únava. Už dávno sa stali bežnou rutinou dní, rovnako ako bolesť i zúfalstvo. Cítil, ako sa okolo jeho tela zakráda smrť. Ako hladné zviera, ktoré obchádza svoju korisť, a hľadá miesto, kde by sa mohlo schuti zahryznúť. Ešte nikdy ju necítil tak blízko ako dnes. Obalovala jeho telo ako tmavý hodvábný zámotok motýľa, lepila sa mu na laby. Dunela mu v ušiach, každým nádychom nasával jej pach, vnímal ju každým chladným poryvom vetra, každou snehovou vločkou. Sotva jej mohol uniknúť.

Smrť bola všade okolo neho. Obmrznuté kýpť'a holých stromov, tráva pochovaná v kockách ľadu – to všetko nemohlo vzdorovať zime, najkrutejšej, s akou sa kedy stretol. Ani on by nemal vzdorovať. Bolo to ako naháňať jeleňa, ktorý beží ďaleko za jeho zorným poľom. Márne.

Vedel, že tento deň bude ako všetky ostatné. Plný bolesti, strachu a zimy. Cítil to v každom nádychu, i v tom najslabšom pachu... Pach!

Poriadne potiahol nosom a ucítil jemný pach bytosti stvorenej z mäsa a kostí, ktorej srdce bilo, žilami prúdila krv – živej bytosti.

Blížil sa k nej, pomaly a obozretne. Laby sa mu zabárali do snehu, vlastným telom čelil vetru. Čím bližšie bol, tým menej si bol istý, že koná správne, až do chvíle kým bytosť neuzrel – bola krehká, slabá a uzimená, tak slabá, že necítila jeho prítomnosť. Dezorientovane sa potácala snehom. Pri pohľade na tú bytosť začali inštinky jeho zvieracej podstaty mlátiť na krehkú schránku sebaovládania, do ktorej sa obalil. Keď sledoval, ako sa korisť potáca a padá, väčšina pochybností sa i so strachom odplavila, inštinky ho nabádali k útoku. Vedť korisť, ktorá sa nezmôže na nič než na potácanie a padanie, je ľahká korisť. V nozdrách ho páliť teplý, lahodný pach čerstvého mäsa. Jeho uši vnímali pravidelný dych a tlkot srdca. Všetko to bolo také lákavé... Vyhrnul pery, poodhalil ostré tesáky. Až teraz, v prítomnosti potravy,

pocítil zdrvujúcu silu hladu. Nemohol sa ubrániť slabému, zúfalému zavrčaniu. To naňho však upriamilo pozornosť neznámej bytosti.

Obrátila hlavu a telo nesmelo natočila jeho smerom. Zdalo sa, že ho cez šľahajúci sneh nevidí. Iba pozerala utrápená hladom, omráčaná strachom. Ľahšie to ani nemohlo byť. Ale prečo sa ho nebojí? Prečo neuteká? Prečo stojí na mieste?

Vedel, že pokiaľ sa koristiť dravca nebojí, má na to dôvod. Zneistel. Má útočiť? Nemá?

A v tej chvíli sa v ňom ozvala spomienka – spomienka, ktorú tak dlho potláčal, spomienka, ktorá sa vtisla do jeho myšlienkových pochodov.

Beží lesom, sám a opustený, vyžíva sa v tichu, ktoré ho obklopuje. Spod láb mu odlietavajú úlomky kamenia, ktoré sotva vníma, a jazyk mu veselo visí z papule. Zrýchľuje do divokého šprintu, doslova uháňa s vetrom opreteký a ten okolo neho duje a strapatí mu srst'. Miluje beh. Miluje ten pocit voľnosti a slobody.... Ale nie je sám...

Pazúry prudko zaryje do hlíny, zabrzdí a zdvihne ňufák. Elegantne sa zvrtné, zavetrí.

Teraz to už cíti jasne. V kroví sa ktosi skrýva, a ten ktosi ho uprene pozoruje. S takým pachom sa jakživ nestretol. Možno keď sa posunie o pár metrov ďalej...naozaj! Stojí tam, pozoruje ho, zvláštne na dvoch labách, nevrčí, nehýbe sa, neježí, ale predsa z neho cíti loveckú vášeň a tlmené zvuky, ktoré od neho prichádzajú znejú čudne... a tak nepriateľsky...

Ohrnie pysk, zavrčí. Bytosť je väčšia od neho, ale nepôsobí silne. Žiadne ostré tesáky, žiadne pazúry. A tak sa zvrtné na útek a pôvabne švihne labami ....

....skôr ako naberie rýchlosť čosi zarachotí a do zadného stehna mu vystrelí prudká bolesť. Zavyje, nohy sa mu podlomia. Cíti, ako mu krv zo zadnej nohy tečie prúdom, ako sa vpíja do srsti, bolesť mu zastiera zrak. A bytosť sa ani nehýbe, ale on vie, že za to všetko je zodpovedná ona. Opäť čosi zarachotí, cíti, ako mu niečo obrovskou rýchlosťou preletí okolo ucha a zaryje sa do zeme. V nozdrách ho štípe zvláštny pach, od bolesti nie je takmer schopný vstať...

Nechápe, čo sa deje. A tak, ignorujúc bolesť, vyskočí na laby a skacká preč od toho dravca... Srdce mu prudko bije, nič nechápe. A v tom opäť zarachotí ten zvuk, nad hlavou mu čosi presviští, tentoraz si to vezme i kus z jeho ucha. Zaskučí, spadne z nôh, cíti, ako sa jeho telo prevažuje na jednu stranu. Padá dolu... zo svahu. Svah nie je strmý, ale predsa náraz o zem bolí. A bolesť sa každou sekundou iba stupňuje a stupňuje...

Dvojlábá bytosť beží k nemu, čoskoro sa ocitne priamo nad ním.... Späť na laby sa mu vyškriabať nedarí, a tak sa odplazí k húštine. Potláča pri tom bolesť, po bruchu sa plazí ďalej, zanecháva za sebou krvavú stopu. Bytosť ho nesleduje, ale ten rachot je tu zas, letiace predmety sa sústredia okolo neho. Keď sa konečne vynorí z krovia, porazí bolesť a dostane svoje ťažké telo na laby. Skacká preč, preč od tých letiacich predmetov. Kľučkuje, skrýva sa za stromami, uniká preč a hoci ho i ten najmenší krôčik bolí, nevzdáva sa, bojuje z posledných síl...

Podráždene odfrkol, spomienka mu privodila už dávno zabudnutú bolesť. Hlavu obrátil dozadu, pohľad uprel k svojej labe, vykrútenej v neprirodzenom uhle, s hlbokou jazvou v mäse. Opäť sa prizrel bytosti, nasal jej pach. Už vedel, čo je zač. Je to on, zabijak, ktorý môže za jeho utrpenie. Naplnil ho strach a so zavrčaním sa vytratil.

x x x

Snehová víchrica ustávala, ale chlad ho trápil naďalej. A navyše tu ešte čosi bolo – čosi, čo naňho pred niekoľkými minútami zavrčalo. Čosi, čo tu mohlo byť naďalej, čo naňho mohlo striehnúť s vycerenými tesákmi a ostrými pazúrami. Čosi, čo mohlo pokojne ohroziť jeho život, ktorý už aj tak visel na vlásku.

„Tak si po mňa pod!“ zreval do tmy

Mocný vietor ho zhodil z nôh, spadol do snehu. Zakašľal, odhrnul si mokré vlasy z tváre, pretrel oči a kľakol na všetky štyri. V tej chvíli sa na okraji jeho zorného poľa čosi objavilo –

stopy! Väčšina z nich bola zanesená snehovou pokrývkou, ale najhlbšie z nich sa predsa zreteľne vynímali v snehu. A tie stopy... Pátral v mysli, kedy ich už videl...

Beží lesom, sleduje stopy. Pozorne na ne hľadá, nechce, aby mu unikli. Pritom sa čoraz hlbšie dostáva do lesa, ale neobáva sa o svoju budúcnosť. Mozog má podvedený alkoholom, to vie, hoci si to nepriznáva...

Tu všetky jeho spomienky končili. Všetko ostatné sa ponorilo do mútnej vody, do bielej hmly. Jediné, čo po nich zostalo, bol pocit, že tie stopy boli preňho dôležité. Ale prečo?

Sneh už našťastie nepadal ale za to cítil závaný studeného severského vzduchu. Sneh pomaly primrzal k zemi. Netušil, koľko už kráča. Občas si kľakol a prešiel po stopách rukami – akoby sa chcel presvedčiť, že sú skutočné.

Zima ho zmárala a prenasledovala únava. Nájsť odhodlanie na ďalší krok bolo čoraz ťažšie – až raz prišiel čas, keď to vzdal. Uzímené nohy sa mu podlomili, ako vrece zemiakov sa zrútil do snehu. Nenabral silu vstať, mohol iba pomyslieť na to, čo sa stane, keď sa už nezdvihne. Pravdepodobne ho pokryje sneh, chlad jeho telo zamrazí ako dokonalá mraznička. A čo potom? Bude ho niekto hľadať? Ďalej túto myšlienku nedokázal rozvíjať – mozog mu zahmlil spánok, z ktorého sa človeku len ťažko prebúdzá...

X X X

Cítil pach bytosti, uvedomoval si jej prítomnosť, mal podozrenie, že ho sleduje. Čoskoro ju našiel, ani mŕtvu, ani živú, ležiacu v snehu s nepravidelným dychom... Umiera!

Priskočil k nej. Vôňa mäsa a krvi ho privádzala do vytrženia, hladný žalúdok ho nabádal zaútočiť – ale pud sebazáchovy, jediný pud silnejší ako hlad, mu nakazoval zachovať si rozumný odstup... ale predsa ... tá vôňa... Jazykom prešiel po vrchnej vrstve kože, chutila zvláštne. Zovrel ju v čeľustiach a prudko trhol hlavou. V papuli mu zostalo obrovské kusisko, ktoré váhavo požul. Pod tou zvláštnou vrstvou narazil na teplú pokožku. Oblizol ju, priložil k nej ňufák... zubami sa dotkol lákavo voňajúcej teplej pokožky a ...

V tej chvíli sa bytosť pod nim strhla a otvorila oči.

X X X

Náhla bolesť ho vytrhla zo spánku. S tlčúcim srdcom sa snažil vyškriabať na nohy. Dezorientovaným pohľadom mimovoľne pátral po hrozbe. Inštinky mu radili utiecť, ale jeho nohy sa triasli tak veľmi, že nebol schopný postaviť sa. Trvalo, kým si jeho oči privykli na nekonečnú belobu snehu, preto obrovského, psa pripomínajúceho tvora, nezbadal ihneď. Keď sa však jeho oči stretli s očami tej beštie, šokovane, chrapľavo vykrikol.

Tvor pred ním mal kožušinu z väčšej časti sivej farby, ktorá mu po bokoch prechádzala do hnedej, brucho smotanovo biele, laby a chvost rovnako výrazné. Cez hustý zimný kožuch mu prečnievali rebrá. Ľavú zadnú labu držal hrozivo vykrútenú v zvláštnom uhle a z pravého ucha mu chýbala polovica. Upieral na neho jantárové oči blčiace hladom a túžbou po krvi ... jeho krvi. Vlk! Táto myšlienka udrela mužovi do hlavy a on sa strhol. Skutočnosť, že sa v jeho blízkosti nachádza vlk, však nebola jediná vec, ktorá ho zdesila. Skôr ho zmiatol pocit, že tohto vlka už niekde videl ... nemohol si však spomenúť !!!

Narovnal svoje uzímené telo a cúvol. Vlk spravil opatrný krok vpred, odhalil papuľu a zavrčal. Uši mal pritísnuté k veľkej hlave, oči zúžené do dvoch štrbiniek.

Pomaly ustupoval, až sa ocitol chrbtom proti stromu. Jeho boľavé prsty a skrehnuté ruky by mu isto nedovolili vyliezť naň, to vedel, ale cítil sa istejšie, keď mal za chrbtom, pevný objekt, a nie prázdny priestor.

Vlk sa k nemu ešte viac priblížil a on sa dostal do zvláštného stavu, akéhosi zdesenia a eufórie zároveň. Nevedel ako, ale v jeho tele sa objavila duchaprítomnosť, a praveké inštinky mu kázali brániť život, jedinou vec, ktorá je skutočne jeho. Zohol sa a v ruke zovrel konár posiaty ihličím, jediný tvrdý predmet nablízku.

Vlk akoby stratil odhodlanie čakať a zaútočil. Vyrútil sa oproti nemu, s papuľou otvorenou a zubiskami vycerenými, pripravený zaťat' mu zuby do tela. Skôr, ako to však mohol urobiť, prešiel mu palicou po rebrách. Úder to bol určite bolestivý, vložil doň všetku silu, a zdalo sa, že zatraslo každou kosťou vo vlkovom tele. Konár sa roztrieštil na niekoľko kúskov. Vlk zaskučal...

Pohľadom sledoval zviera, ktoré sa zaborilo hlboko do snehu a už sa viac nezdvihlo. Roztriasol sa a na rozklepaných nohách neisto cúval. Dúfal, že sa najbližších pár minút zviera nepreberie. Ved' vyzerá ako mŕtve... mŕtve...

Sedí v tichom salóniku, v ruke drží fľašu koňaku a zamŕknuto pozerá do telky. Potiahne si z cigarety a vydýchne sivý obláčik dymu, ktorý sa rozplynie v priestore nad jeho hlavou. Sedačka je pokrytá kožušinou a on po nej občas prejde rukou. Pohľad upriami na parohy a vypchaté vtáky visiace na stene, ktoré ho pozorujú mŕtvymi očami, neskôr opäť na televíznu obrazovku. Kamera zaberá muža s puškou v ruke, v pozadí z konára za nohy visí mŕtvy vlk. So skrvavenou hrud'ou.

„... je to asi šesť rokov starý mocný samec,“ vysvetľuje bradatý starý poľovník. „A pozrite sa na tie jeho svaly, na tie zuby...“ Prikročí k vlkovi, rozhrnie mu pysky a ukáže na biele tesáky: „Je to hodnotný úlovok, vážený, takého vlka nezastreľí hocikto.“

„Ja teda áno,“ zamrmle si a pozrie na vlčí kožuch rozťahnutý po zemi. „Hneď dnes sa vypravím do lesa a odstrelím vodcu svorky!“

Tu spomienka končila, ale predsa mu poskytla viac než čokoľvek iné. Chcel uloviť vlka... Ale ako sa ocitol tu v lese, a bez zbrane?

Potácavým krokom sa pustil lesom v snahe dostať sa čo najďalej. Márne. Zviera sa pri zvuku jeho krokov okamžite prebralo z mdlôb a vztýčilo hlavu.

X X X

Keď precitol, mal pocit, akoby sa vynoril z tmavých vôd. Všetko okolo neho sa točilo, nič nestálo na svojom mieste. Chvíľu trvalo, kým sa mu ustálil zrak, a keď sa tak stalo, zbadal ju ako sa snaží dostať čo najďalej od neho. Nechápal.

Bytosť k nemu obrátila hlavu a pozrela naňho zvláštne skúmavým pohľadom, ktorý prezrádzal zdesenie i strach, ale zároveň akúsi úctu.

Vstal, oprášil zo seba sneh, a pozrel jej do tváre. V tej chvíli sa ním prehnal jeden z najčudnejších pocitov, aký ešte nezažil - zvláštny pocit, ktorý prenikol do útrov jeho slabého tela. Neuveriteľne výrečný pocit, ktorý mu našepkal, že pokiaľ v živote existuje niečo, čo má nejaký zmysel, tak je to práve spojenectvo s bytosťou. Pomaly k nej podišiel, rozhodol sa na veľmi trúfalý čin – oblizol jej tú čudnú labu, ktorá sa hojdala po boku jeho tela. A ona ... Pozerala naňho vystrašene i dojata, až napokon natiahla svoju dlhú labu do vzduchu...

Stiahol uši k hlave a prikrčil sa. Tá čudesná labu bola čoraz bližšie, mohol zreteľne vidieť jej zvláštne predĺžené prsty, ktoré sa napokon vnorili do srsti na jeho hlave. Po dotyku pocítil zvláštny druh nehy ...

... v tej chvíli pochopil, čo musí urobiť...

Hoci ho rebrá boleli, poskočil a netrepezlivo vyštekol. Bytosť na neho sústredila svoju pozornosť, spravila krok vpred a on zavrtel chvostom, – podporoval ju. Potom opäť odskočil a zašvihal chvostom. Ticho zakňučal jej smerom, ona zrýchlila. Opäť skočil dopredu. Rozbehol sa však až vtedy, keď nadobudol istotu, že bytosť všetko pochopila a bude ho nasledovať.

X X X

Prečo sleduje akési hlúpe zviera? Čo ho to napadlo? A čo vôbec napadlo to zviera? Správalo sa k nemu... priateľsky. V ničom nepripomínalo tú beštiu, ktorá naňho ešte pred pár

minútami cerila zuby. Správala sa celkom uvoľnene ... akoby ho považoval za... nie, to je hlúposť...

Pocit, že toto zviera už niekde stretol, sa v ňom každým krokom stupňoval – tie oči, ten kožuch, tie zuby, to všetko vyzeralo tak, akoby to zviera už niekedy videl. A nielen videl. Muselo v tom byť čosi viac...

Nasledoval ho lesom, potkýnal sa a padal, a vždy, keď sa tak stalo, vlk trpezlivo zastal a čakal, kým sa opäť nepozviecha na nohy. Každý jeden pohyb skrehnutých končatín ho bolel, ale predsa sa potácal vpred. Hľadel na to zvláštne krívajúce zviera, ktoré v ňom prebúdžalo zvláštne pocity...

Uvedomil si, že vlk čoraz častejšie zastavuje, dvíha nos a vetrí. To znamená, že ho podľa čuchu vedie na konkrétne miesto. Ale kam? Nesnaží sa ho náhodou doviest' k svorke, keď nemal dosť síl na to, aby s ním skoncoval sám? Nie je to jeho navonok priateľské správanie len krycí manéver? Vlky sú predsa PREFÍKANÉ a KRVILAČNÉ.

Zviera pred ním klusalo čoraz rýchlejšie a rýchlejšie a on musel nasadiť dynamickejšie tempo, hoci to bolo v nerovnom, klzkom zasneženom teréne takmer nemožné...

... medzi stromami sa zalesklo čosi hnedé. Vlka zdvihol nos, zavetřil, akoby sa chcel o čomsi presvedčiť, potom sa striasol, dal sa do behu a verne i pyšne pri tom vrčal. Z postoja jeho tela vyžarovala akási hrdosť a zároveň radosť. Ale kam ho doviedol? Je to...?

Potriasol hlavou, nechcel si robiť falošné nádeje. Nie. Je predsa uprostred lesa. Namýšľať si, že je tam, kde si myslí že je, je hlúposť. Iba čo by mu to uštedrilo ďalšie sklamanie... A vo chvíli, ako sa snažil sám seba presvedčiť, že sa ešte stále nachádza v hlbokom tmavom lese, začul nezameniteľný hukot, pri ktorom sa jeho divoký spoločník prikrčil k zemi. Je to vôbec možné? Auto!

Dal sa do behu, vlk ho verne nasledoval. Prebýjal sa lístím, rukou odhrňal ihličie a... stromy sa zrazu rozostúpili do strán a rovno pred jeho očami vyrástla dedina ožiarená mesačným svetlom. Domy so zasneženými strechami, cencúľmi, visiacimi spod odkvapov a zasnežené záhradky odrážali svetlo žiariacich hviezd, uličkami sa ozýval štekot psov.

Vlk ňufákom skúmal stopy. Vlčie stopy... ďalšia spomienka :

Sleduje vlčie stopy. Míňa dedinu, nízko frekventovanú, soľou posypanú cestu a vnára sa do lesa. Tu stopy pokračujú. Vedú dolu svahom. Opatrne ho zdolá, dáva pozor, aby pri tom neuvoľnil sneh. Mohol by zasypať tých zopár na pohľad nevýznamných odtlačkov a bolo by po všetkom.

Obloha je zatiahnutá mrakmi, zaiste sa o chvíľku spustí sneh. To ho však netrápi. Túžba vychvalovať sa priateľom v krčme vlčím kožuchom ho celkom zaslepí, neobáva sa o svoje zdravie. Vrchanie motora áut a vrava ľudí znie čoraz slabšie, až napokon celkom utíchne, les je hustejší a on sa do ríše stromov vnára čoraz hlbšie a hlbšie...

Cíti, ako v ňom účinky alkoholu doznievajú, bezstarostnosť ho opúšťa. Začína sa obávať...Ako sa dostane naspäť?

A v tej chvíli sa to začne. Spustí sa sneh a zasypáva vlčie stopy, čoskoro celkom zmiznú... Občas zaduje vietor. Mal by sa vrátiť späť. Zviera nenájde. Zahreší, dupne nohou o zem. Vietor sa zmení na vetrisko...

Pokúsi sa vrátiť smerom, ktorým prišiel, ale na polceste medzi dedinou a lesom sa búrka zmení na víchricu. Nestačí sa vzpierať vetru, sneh mu zastiera zrak, nevidí si ďalej od nosa, iba sa smiešne potáca a... Cíti, ako pod nohami stráca rovnováhu. Padá. Puška mu vyletí z ruky, on smiešne rozhodí nohami. Jeho dopad je tvrdý, otrasie každou jednou kostičkou v jeho tele, a po pár sekundách bolesti o sebe prestáva vedieť...

Tá dedina... Je to vôbec možné...? Naozaj ho to zviera doviedlo až sem, na miesto, kde sa všetko začalo ... domov? Naozaj mu pomohlo z lesa a zachránilo ho tým pred istou smrťou?

Pozrel na vlka, ktorý si ho premeriaval pohľadom živých očí farby tekutého jantáru a radostne švihal chvostom, pocítil zmes zvláštnych pocitov. Zmätok. Vďaku. Strach. Úľavu. Nedočkavosť a ... PRIATELSTVO.

Zabudol na všetko. Zabudol na túžbu po vlčom kožuchu, zabudol na obľúbený koníček, ktorý prezýval „lov.“ Kľakol si. Vlk k nemu opatrne prikrečil, on ho pohladil po boku. Zviera sa pomaly stiahlo, on ho zacmukaním privolať späť...

Onedlho začul dupot štyroch láb... Ale vlk predsa stojí na mieste ... vrčí do priestoru...
Čo sa to deje ???

x x x

Neváhal. Videl tvora, ktorý sa mu podobal vzhľadom, ale nebol tak celkom jeho krvi, ako s vycerenými zubami mieri ich smerom. Cítil z neho šialenstvo a krvilačnosť. Musí niečo spraviť. Musí ochrániť tú bytosť, ktorá sa sama nezmôže na nič, len na zdesenie, bytosť, z ktorej cítil priateľstvo... prosebné hľadiacu bytosť, ktorá potrebovala pomoc, jeho pomoc...

Sprvu váhal. Možno ten tvor nemá nepriateľské úmysly... Ale keď sa vyšvihol vysoko do vzduchu a zrazil bytosť k zemi, pochopil, že nemôže čakať.

Zavrčal tak dunivo, až sa od toho chvela i zem. Labami sa tvorovi zaprel do boku, schmatol kožu na jeho zátylku a prudko trhol ...

x x x

Všetko sa udialo príliš rýchlo na to, aby dokázal vnímať detaily súboja. V jednej chvíli zbadal obrovského vyhladovaného vlčiaka, ako sa k nim rúti šialenou rýchlosťou. Pokúsil sa utiecť. Meravé nohy mu však vypovedali službu a telo ho zradilo. Nezmohol sa ani na krok, nohy mal ako zrastené do zeme. Nezostávalo mu nič iné, iba bezmocne pozeráť na zviera ako sa ženie k nemu a keď ho zrazilo ťažké telo k zemi pohľadom prosebné šibol k vlkovi pokiaľ mu ho nezastrel les hnedej srsti.

Zopár sekúnd nevidel nič, cítil iba tlak obrovského tela a čeluste. Hrud' sa psisku od toľkého vrčania a chrčania chvela. A potom, keď sa už pripravoval na to najhoršie, k nemu vietor doviaľ iný zvuk – iné, dunivejšie vrčanie, tak hrozivé a zúrivé ...

Cítil, ako telom vlčiaka prebehol akýsi záchvev, a potom... Hnedá farba spred jeho očí ustúpila a on zbadal sivé telo, letiace vzduchom. Od prekvapenia sa nemohol ani nadýchnuť. Je to vôbec možné?

Šelmy dopadli po pravej strane jeho tela. S námahou otočil hlavu a cez sneh zbadal vlka, ako zúriivo kmáše srst' psa. Jeho telo vyzeralo oproti mocným labám väčšieho vlčiaka slabé a ľahké, preto nebolo divu, že ho pes odhodil nabok a vyštveral sa späť na laby.

Vlk sa s námahou zdvihol zo zeme, aby čelil vlčiakovým útokom. Sklonil hlavu, uši pritisol k hlave a vyceril zubiská. Pes mu jeho agresívne gesto opätovoľ.

Pohľad na oboch ježiacich sa súperov bol hrôzostrašný. Oči im neskrotne blčali, uši mali sklopené a chvosty ako prejavy svojej sily vysoko vzpriamené. Pohľady navzájom uprené do očí prezrádzali zúrivosť a vrčanie, ktoré sa im dralo spomedzi rozďavené papule, pripomínalo dunenie hromu. A potom, vo chvíli, keď sa zdalo, že zvieratá budú ako dve nehybné sochy stáť večnosť, pes zaútočil.

Chvíľu sa v snehu váľalo klbko svalstva, srsti a ostrých zubov. Vrčanie neutíchalo, len občas ustúpilo bolestivému zakňučaniu. Sledoval boj so zatajeným dychom, srdce mu išlo vyskočiť z hrude, tak silno mu búchalo. Keby bolo všetko iba na ňom, už dávno by sa vrhol medzi nich, ale strach ho držal od oboch súperov v bezpečnej vzdialenosti. Jeho telo bolo stuhnuté od hrôzy, nedokázal sa ani pohnúť. A zakaždým, keď sa ozvalo cvaknutie zubov, sykavý zvuk trhania mäsa a zakňučanie, krv sa mu zamrazila v žilách. Báľ sa o osud vlka, ktorý teraz bojuje, aby on mohol žiť.

Šelmy po sebe skákali, občas balansovali na dvoch labách, zakliesnené jedna do druhej, a chniapali tak divoko, až sa ich zuby len tak mihali vo vzduchu. Vlčiak neúnavne tlačil na telo vlka, snažil sa ho zhodiť z láb, a šelma len tak-tak zotrvala vo vzpriamenej pozícii. Bol to

najkrvavejší súboj, aký kedy videl. Sledoval ako pes skočil na vlka, ktorému sa laby podlomili a následne tvrdo narazil na zem. Psisko si naňho ľahlo a stislo mu bok v čeľustiach. Nasledovala nerovná časť boja, pri ktorej vlk ležal a zúfalo bránil svoj holý život...

... dobre vedel, čo bude nasledovať. Protestný výkrik sa mu sám od seba vydral z hrude.

x x x

Nechcel bojovať. Toľko východov a západov slnka bez riadnej stravy a zranenie ho oslabovali tak veľmi ... Ale vedel, že pokiaľ nespraví nič, bytosť zahynie. A to nesmie dopustiť!!!

Zavrčal. Napäl celé telo, uši pritisol k hlave, vzpriamil chvost, vyceril rad ostrých tesákov a pohľadom upretým do očí súpera čakal.

Jeho súper urobil to isté, chvíľu mu hľadel do čí povýšenecky a agresívne, akoby striehol na akýkoľvek prejav slabosti. A potom zaútočil.

Samotný boj nevnímal. Jeho súper bol oveľa mocnejší, silnejší a rýchlejší. Na stratégiu nebol čas. Konal čisto intuitívne, nepremýšľal o svojich výpadoch. Snažil sa nevnímať bolesť zo zranení, ani pach krvi, vpíjajúcej sa do jeho tela, ale občas bola bolesť taká silná... Súperove čeľuste nemali zľutovania...

Tvor na neho skočil a on tvrdo narazil na zem. Celou svojou váhou si na neho ľahol a stisol mu bok. Snažil sa uniknúť súperovým čeľustiam, ale márne. Darmo vzdoroval, tvor trhal jeho telo, chniapal a vrčal ...

... nedokázal sa už viac brániť, sily ho opustili a vystriedala ich neznesiteľná bolesť. Oči sa mu zaliali krvou...

Cítil, ako z neho vyprcháva život, ako uniká každou kvapkou. Bolesť ustupovala, rozlievalo sa v ňom tupé teplo, ktoré bolo zvláštnym spôsobom príjemné.

S vypätím všetkých síl otočil hlavu, aby sa zahľadel na bytosť, ktorá ho verne nasledovala až sem, a ktorú sa snažil ochrániť. Bola ochromená strachom, neschopná pohnúť sa z miesta, vydávajúc zvláštne zvuky, ktoré počul iba raz ! ... ale tieto znejú akosi inak !!! ....

Bytosť sa odrazu zahľadela na približujúceho tvora pripraveného na posledný výpad, s vystrašeným, ale zmiereným pohľadom. Vedela, čo sa stane ... vedela, že umrie ... aj on to vedel. Nedovolí, aby bytosti ublížil ... nie nedovolí ...

Pomaly sa pozviechal na nohy, a nevnímajúc bolesť i zvláštny pocit ospalosti, prikrčil k tvorovi... Jediným mocným pohybom odrazil tvorove čeľuste a ocitol sa tak pri jeho krku a tepne, ktorou prúdila krv života. Jeho čeľuste zaklapli, stisli so všetkou silou, zostávajúcou v umierajúcom tele. Pocítil sladkú teplú tekutinu a pach krvi, ktorá sa miešala s jeho mu vrážal do nosa. Od vyčerpania uvoľnil stisk a padol na zem v rovnakej chvíli ako tvorove mŕtve telo spočinulo pri jeho labách.

Chcel pozrieť na tú zvláštnu bytosť, ale nenašiel na to sily. A tak iba hľadel na oblohu zastretú závesom sivých mrakov, pokiaľ mu tie jeho nezastreli zrak.

x x x

Kľučal pri nehybnom tele vlka a oči, v ktorých sa súcit neobjavil už niekoľko desiatok rokov, sa mu naplňali slzami. Vlkovu hlavu mal položenú v náručí, prechádzal po jeho doráňanom krku, a prial si, aby sa jeho nehybná hrud' opäť zdvihla v hlbokom vlčom nádychu. Hľadel do jeho zastretých, neprítomných očí, na krv, ktorá sa mu zrážala v ranách , a CÍTEL ...

Prvá slza vytryskla na jeho líce, zanechávajúc na ňom ľadovú stopu, a spolu s ňou sa uvoľnila spomienka, doteraz pevne zamknutá, neprístupná v jeho mysli, spomienka z dávnej minulosti :

Tvor pred ním má kožušinu z väčšej časti sivej farby, ktorá mu po bokoch prechádzala do akejsi hnedej, ale smotanovo biele brucho, laby a chvost sú rovnako výrazné. Má jantárové

oči, vsadené po bokoch dlhej, rozďavenej papule, a pozerá naňho zvedavým, skúmavým pohľadom.

„Konečne ťa mám, ty krvilačná špina,“ zasyčí smerom k vlkovi. Ten naňho chvíľu hľadí, potom ohrnie pysk, zavrčí a zvrtné sa na útek. Sotva však stihne spraviť zopár prvých krokov, stlačí spúšť. Nemieril presne – guľka sa mu zaryje do ľavej zadnej laby. Zvieratú z nej vystrekne krv, zavyje a spadne na zem. Opäť zamieri, guľka však preletí tesne vedľa vlka. Ten sa v bolestiach škriabe na nohy.

Nadáva na svoje trasúce ruky, ktoré akoby nedokázali stisnúť spúšť. Napokon sa mu to podarilo, ale guľka akoby naschvál mieri vlkovi ponad hlavu. Odtrhne mu dobrý kus z ucha, zviera zaskučí a opäť spadne z nôh. Tentoraz sa však skotúľa dolu nízkym svahom... Po chvíli sa odplazí do húštiny a on ho už zrazu nenájde. Zahreší, strieľa naokolo, náhodne, dúfajúc, že opäť začuje vlčie skučanie, ale nič.

Vlk je nenávratne preč...

Ten istý vlk, ktorý mu teraz leží pri nohách....

Ten istý vlk na ktorého pôvodne poľoval a takmer zabil ...

Ten istý vlk, ktorý mu zachránil život...a obetoval pritom ten svoj...

Zaboril tvár do krvou nasiaknutého kožucha a rozplakal sa ako malé dieťa...

X X X

Psy idú vždy do neba.

Platí to isté aj o vlkoch?

Dostali sa tí chudáci, ktorých kožuchy teraz zdobia ľudské obydlia, do večných lovísk?

Alebo len zhnili v zemi?

Človek koná mnoho krutostí.

Sťahuje kožu zvierat a nemyslí pri tom na ich život, mláďatá, spomienky...

S pýchou nosí to, čo sa kedysi šťastne preháňalo lesom.

A robí veci, ktoré bude neskôr ľutovať...

...a možno ani nie !!!

Spravil z najúspešnejšej šelmy vypchaté bábky s umelými, neprítomnými očami.

Z tvora, ktorému je chladnokrvné vraždenie celkom cudzie, krvilačného zabijaka.

Z miliónov tvorov obývajúcich našu zem berie životy pre zábavu iba človek.

A predsa titul „zlý“ a „krvilačný“ prislúcha nevinnému.

Vlk by si zaslúžil prežiť. Nie je nečestný a falošný ako človek. Nemrhá životmi slabších.

Je to dobrá bytosť. Omnoho lepšia ako my ľudia.

A predsa ju ženieme do záhuby. Len tak. Pre vlastné potešenie.

Môže sa stať, že vymizne celkom. Len tak. Pretože ľudia potrebujú potešenie.

A lesy bez vlčieho zavýjania budú zrazu také tiché....